

Syvät juuret ja laaja kaista

Jo' Buddy kiipeilee suuren afro-amerikkalaisen puun oksalta toiselle.

Kyllä se joskus panee vähän ihmettelemään, kun tyyppejä lappaa keikan jälkeen taputtelemaan olalle ja kaikki sanoo, että ”jumalauta, kun olit hyvä. Missä ihmisessä sä olet piileskellyt, kun mä en ole kuullut susta aikaisemmin?”, Jussi ”Jo' Buddy” Raulamo (49) sanoo hiu-

kan kyynisesti hymyillen kesämökkini kuistilla ja lisää:

– Vastahan mä olen tässä 32 vuotta keikkaillut ja 25 vuotta tehnyt levyjä.

Pystyn helposti eläytymään kaimani fiiliksiin tuossa niin kuin siinäkin, että hänelle hiukan tökkii se, että jos hänet kutsutaan jollekin kotimaiselle blues-festivaalille esiintymään, Jussille tarjo-

taan usein ensimmäisen lämmittelijän paikkaa. Siis sitä, jonka useimmat ihmiset enemmän tai vähemmän missaavat alueella vasta saapuessaan.

Samaan aikaan, kun Jo' Buddy vierailee Amerikassa, Skandinaviassa tai Keski-Euroopassa millä tahansa kokoonpanollaan, eturivissä seisoo useampia nimekkäitä artisteja tsekkaa-

”Olen imenyt itseeni valtavan määrän musiikkia ja nyt mua kiinnostaa tosissani katsoa, miten pitkälle niillä eväillä pääsee.”

massa hänen toimintaansa erittäin tarkkaan ja keikan jälkeen tyypit käyvät esittämässä vilpittömät rispektin Jussille.

Laaja näkemys

Kehuissa toistuvat yleensä samat asiat: Meininkisi on syvää ja sielukasta ja aivan omanlaistaan.

En voisi olla enempää samaa mieltä. Viimemainittuun ominaisuuteen muuten sisältyy meukas paradoksi: Jo' Buddyn omintakeisuus juontuu hänen pökerryttävän laajasta tietoisuudestaan rockin, bluesin, jazzin, gospelin - siis viime kädessä mustan musiikin - lukuisista vaiheista. Jussin näkemys on nimenomaan holistinen. Hän ymmärtää, että mustan musiikin juuret ovat Afrikassa ja että Amerikoissa ja Karibialla, ja sittemmin Englannin ja Irlannin perässä myös Euroopassa, niistä kasvoi valtava puu, jossa on lukemattomia erilaisia oksia spirituaaleista hip-hoppiin. Ja että tuota puuta ovat ruokkineet myös valkoiset ainekset.

- Skotlannissa laulettiin jo ennen Amerikan löytymistä 12-tahtista "bluesia". Se kierto oli kelttipierinteessä, niin kuin tarinankerrontakin, Jussi huomauttaa.

Jo' Buddy kuulostaa vain itseltään, koska hän ammentaa vapaasti omalla vaistollaan koko tuosta verkostosta. Kukaan muu ei suola bluesia samalla tavalla esimerkiksi Link Wrayn ja Johnny Cashin tai Louis Jordanin ja Jimmy Cliffin aineksilla. Laajan näkemyksen ohjaama epätavallisten yhdistelmien tulos on ainutlaatuinen ja vääjäämättä syvä.

Jo 90-luvun puolivälissä Louisiana Music Factoryn (legendaarinen levykauppa New Orleansissa) Jerry Brock sanoi Jussille, että "olet paras koskaan kuulemani eurooppalainen laulaja ja todella lahjakas kitaristi", nimenomaan tässä järjestyksessä. 2006 Hämeenlinnassa Wilko Johnson pogosi (!) Jussin koko keikan ajan villisti aivan lavan edessä kannustusta huudellen ja ilmoitti hänelle keikan jälkeen, että "sä olet parasta, mitä olen vuosien liveinä nähnyt". Äskettäin Mavis Staplesin kitaristi Rick Holmstrom sanoi suoraan yrittäneensä uusimmilla levytyksillään kuulostaa mahdollisimman paljon Jo' Buddylta.

Entäs tämä, minkä lausui John Lee Hookerin tytär Zakiya taannoisella Suomen vierailullaan: "Pidän todella puheutumistyylistäsi, muttei siinä kaikki. Ensimmäisestä nuotista lähtien soittosi laukaisi minussa valtavan määrän muistojäisiä isästäni."

Jumaliste, jos Hookerin tytär sanoisi minulle noin, kävelisin lopun ikääni rinta kaarella.

Oikeastaan puran noilla puoltolauseilla omia paineitani. Olen niin kauan sanonut niin monille tšekäläisille, että "ettekö te tosiaanakaan tajua, miten kova jätkä teillä on täällä omalla takapihallanne?" En voi sille mitään, että otan Jussin niukan kaupallisen menestyksen jotenkin henkilökohtaisesti, kun samaan aikaan täysin keskinkertaiset hahmot tekevät hyvää tiliä.

Jamaikalaista rytmibluesia

Onneksi nyt näyttää vakavasti siltä, että tilanne on muuttumassa. Keväällä julkaistu Jo' Buddy Meets Funky Kingstone -albumi ja myös uuden yhdistelmän keikat ovat nimitäin saaneet niin lämpimän vastaanoton joka puolella, että siitä saattaa jopa seurata taidollista hyötyä Raulamon huusholliin.

Uuden kiekon - viides Jo' Buddy -pitkäsoitto, päälle tulevat kolme One O'Clock Humphin New Orleans -henkistä albumia (1992-96) ja kolme jatsahtavasta jump bluesista ponnistavaa Groovy Eyes -albumia (2000-05) sekä useita levytyksiä muun muassa Gene Taylorin, Tiny Tonesin ja The Irrationalsin kanssa - koukku piilee siinä, että sankarimme yhdistää sillä Louisiana-pohjaiset juurensa vanhoista kavereistaan koostuvan Funky Kingstonin (e-kirjain on nimessä vain Jo' Buddyn yhteydessä) kaikesta turhasta riisuttuun, erittäin napakkaan reggaeen, jonka tarkempi tyyli mittari paljastaa jamaikalaiseksi r&b:ksi.

Yhdistelmässä on luonnollisesti uusi twisti, mutta Jussi muistuttaa Jamaikan rytmiin tulleen hänelle tutuiksi jo 80-luvulla One O'Clock Humphissa, jota hän liidasi 13 vuotta yhdessä rumpali Petri Pylväsen kanssa.

- Pylväsen kuunteli paljon jamaikalaista Studio One -kamaa ja tutustutti mutkin siihen. Se rytmiikka ja meininki tuntui musta heti kodikkaalta ja New Orleansin ja Kingstonin yhteys tuli selväksi. Humpilla me soitettiinkin sitä

osastoa. Itse asiassa puolet tän uuden levyn biiseistä oli jo Humpilla keikko-ohjelmistossa. Loput on tuoreempia levyttämättömiä omia tekeleitäni, Jussi kertoo ja jatkaa uuden levyn taustasta:

- Neljä vuotta sitten vierailin Funky Kingstonin solistina ja pari vuotta sitten Jarno (Forsman, bändin johtaja ja kosketinsoittaja) ehdotti, että tehtäisiin yhdessä sinkku. Sitä tehdessä tajuttiin yhdessä, että meidänhän täytyy tehdä koko albumi. Kaivelin biisipakistani muutamia levyttämättömiä kappaleita ja kun bändi kuuli ne, jätkät sanoivat, että "nämähän on kun meille tehtyjä".

Levyn Afrikka-yhteyttä vahvistaa vieraileva lyömävelho Ismaila Sane, New Orleans -sävyä tuo lajin mestari-pianisti Diz Watson ja hänen partnerinensa jamaikalaisperkussionisti Tony Uter (86) on muun muassa Wailersin ja Maytalsin kanssa työskennellyt veteraani. Killeriduetto Marjo Leinosen kanssa, *Right Here In My Arms*, syntyi Marjon taannoin ehdotettua Jussille, että "tee meille joku hieno mollibiisi." Jussi arvelee heidän down home -hengenheijomaisuutensa johtuvan musiikillisten juurten lisäksi molempien kainuulais-taustasta.

Seuraavaksi liikaista rämerokkia

Jussi paljastaa hänellä olevan tällä hetkellä riittävästi omia biisejä seitsemälle eri tyylliselle albumille ja lisää syntyy koko ajan.

Instrumentaalijazz-levystä on ollut puhetta, mutta todennäköisimmin seuraavan Jo' Buddy -albumin tekee uusi Trio Riot, jossa Jussin ja hänen vakirumpalinsa, myös räpäyttäjät Tykopaattina tunnetun Down Home King III:n kanssa operoi juurimusiikin tietäjiin luokiteltava kontrabasisti Mitja Tuurala.

- Sillä levyllä tulee sulkeutumaan tietty ympyrä likaisen rämerockin muodossa. Mut mielletään yleensä bluesmieheksi, mutta koen itseni ehkä eniten jonkinlaiseksi moneen suuntaan yltäväksi rootsrokkariksi. Little Richardilla ja pianolla mä aloitin ja siitä lähdin kerimään isoa kela auki rytmibluesiin, jazziin, kantriin ja ties minne.

Rock'n'roll on tavallaan mun kokemuksen keskiössä. Toisaalta musta gospel-traditio tuntuu aina vaan tärkeämmältä, koska nimenomaan sieltä lähti takapotku, huutolaulu, lauluharmoniat ja monet jazzin käännökset, Jussi pohtii.

- Olen imenyt itseäni valtavan määrän musiikkia ja nyt mua kiinnostaa tosissani katsoa, miten pitkälle niillä eväillä pääsee, kun yhdistelee omalla tavallaan eri juttuja. Mulla on tällä haavaa kahdeksan eri kokoonpanoa. ■

Jo' Buddyn viimeisin projekti tutkii Funky Kingstonin kanssa jamaikalaista r&b:tä. Muita virityksiä arvostetulla musiikolla on tulossa senkin jälkeen pilvin pimein.